

385, 24
5226

(X 188 3890)

II n
1459

Q. B. D. V!

De

ARMINIO.
PRAESIDE
CONRADOSAMVELE
SCHVRFLEISCH,

Publice differet

PAVL CONRAD Mitternacht/
Ger. Ost.

Ad diem XXIX. Ian. ANNO MDC LXXVII.

In Auditorio Maiori.

CVM PRIVILEGIO SEREN. EL. SAXON.

Disputatio XXIIIX.

LIPSIÆ, Apud NICOLAVM SCIPIONEM.

clō lōc XCIIX.

222

ARRMINIO

PRÆSIDI

CONRAD DORSAMVELLE

SCHV RZF FISCHE

Publice Offici

PAVL CONRAD SCHMIDT

Ger. Off.

Atque Anno MDCCXXVII

in Saxonia

et Provincia Saxonie

Dignitate

et Nobilitate

et

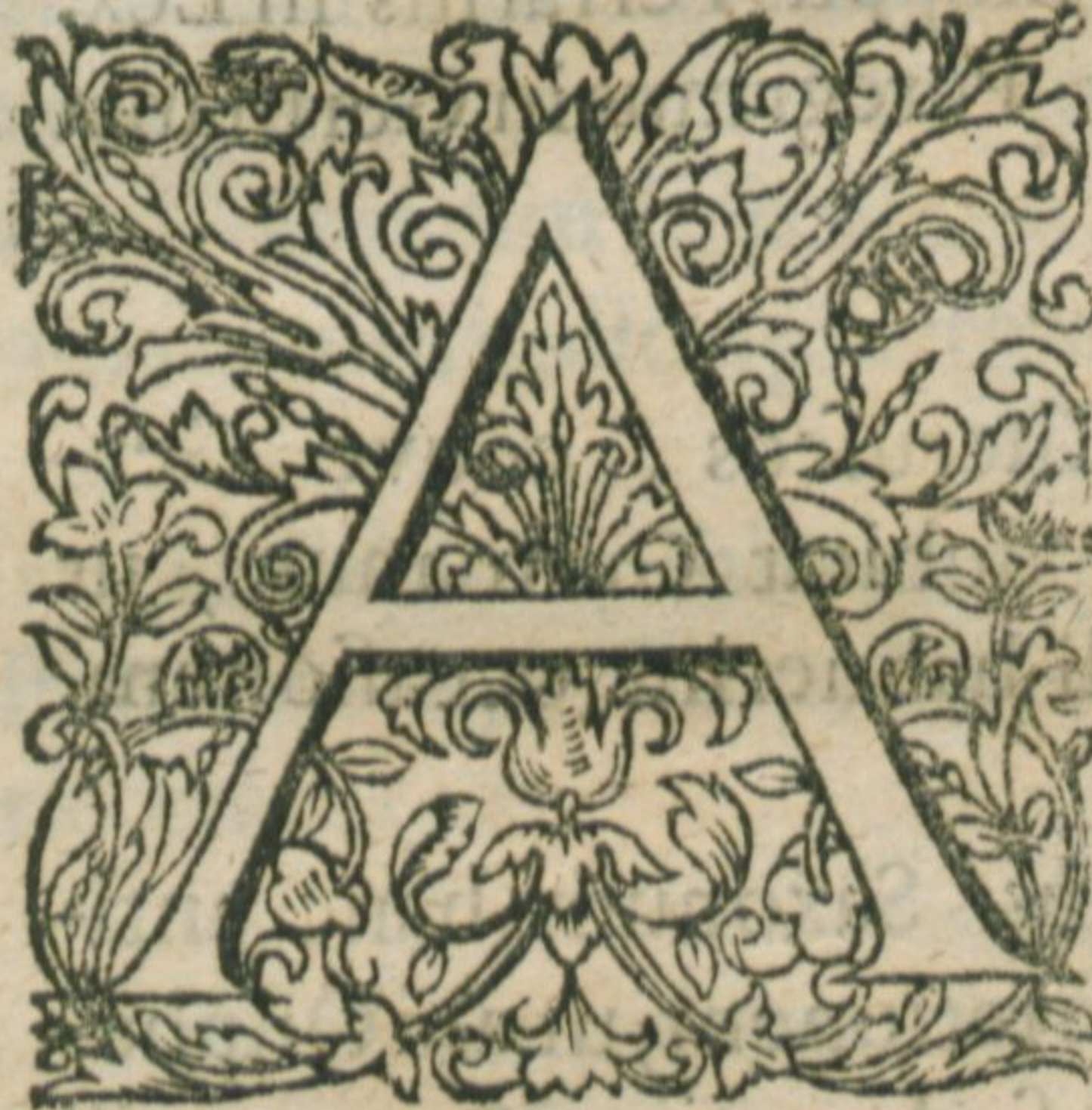
LIBRARIATVS
H. H. H. H.

FAXIT NUMEN!

I.

ARMINIUS, de quo dicturus sum, gente Germanus fuit. Is natus in Cheruscis, et dignum Germano animum, et prolesurum instituto militari nomen habuit. Quod facile perspicuum erit Tiotismi nostri indolem pensitantibus. Cuius vim quum non assequerentur Romani, haud, puto, videbitur mirum, eos Arminium, quem nos Hermannum, appellasse.

II.

Discedimus hic igitur a G. Ruxnero, qui vetera Germanorum nomina repetit a Troia. Neque eo melior est Laurentius Hochvartus, qui eum splendorem quaerit a peregrinis, domesticum sane praetermittit decus. Multo rectius de his tradiderunt nuper doctissimi viri P. Albinus, R. Reineccius, H. Meibomius, alique.

III.

Sed redimus ad Cheruscos, quibus Patriam debet Noster. Si, si Raymundo Marliano tribuenda fides est, Leodiensis pars territorii fuerunt. Sed multa sunt, quae dissidere cogunt a Marliano. Nos cum Davide Chytraeo coniecimus, eas insedisse sedes, quas hodie solent, qui Brunonis colunt vicum, agrumque. Quem in Saxonia sua

sua videas licet. Fere sub Historiae initium. Cui addatur velim P. Cluverius introd. Geogr. lib. 3. cap. 3. Idem diserte affirmat in Germ. Antiq. Cheruscorum posteros Brunsvicenses appellandos. Paulo tamen latius interpretatur Cheruscos Girclamus Caninus, in Tab. Italice scripta. Perperam de his Althamerus, angustius existimat H. Iunius. Nil decidit Fr. Philippus Ferrarius in Lex. Geograph. Quod non mirum. Peregrinus in Germania Italus fuit.

IV.

Iam liquet Saxonas fuisse Cheruscos, eoque Germanos. De quo adeo nullus dubitat Germanus, ut nec ipsi Romani ullam dubitandi habuerint occasionem.

V.

Lubentes hic praeteribimus Saxonum hanc antiquissimis retro temporibus fuisse rationem, ut alii Ostphali, s. Orientales, alii Angrivarii s. Angarii, * nonnulli Westphali s. Occidentales dicerentur. Legi eo possunt Vitichindus, antiquissimus Saxonum scriptor, et Conradus Urspergensis. Saltem ab illo dissentimus in parte Originum nostrae gentis. Quam, fallit, dum a reliquiis Macedonici exercitus arcessit. Quo nomine eum secuti incautius sunt Gottfridus Viterbiensis, ipse etiam Urspergensis, et pariter hunc Abbas Stadenensis, Niemius, Gobelinus, Rolevincius, Aubanus, Kempius, et scriptor originum Frisciarum Siffridus Petrus. Sed ut discedimus ab iis, ita accedimus Crantzio, Chytraeo, Fabricio, Meibomio, auctoribus ut passim obviis, ita in Saxonum historia non vulgariter versatis.

VI.

* Hic omnium sermone celebratus est vicus Engern / sedes quondam Vedekindi, non procul Herfordia, nota in Westphalis Civitate. V. Neuvvald. de antiq. Westf. col.

VI.

Verum mittimus haec, tanquam alieniora instituto. Cum nobis in eo omne stet consilium, ut non nihil de rebus ab Arminio gestis commemoremus.

VII.

Ordinemur a familia. Quae illustris et cum a vita, tum a fama celebris fuit. Pater Sigimerus, Princeps suae gentis, nec ignotus Velleio, nec inglorius hostibus est visus. Dignum is se filium sustulit, et liberandae Germaniae iam tum indicia praeferentem.

VIII.

Haud dubie sub patre tyrocinia posuit Arminius. Magister virtutis, bellum, belli instrumentum assidua exercitatio erat.

IX.

Patrum insuper Ingviomerum, Socerum Segestem habuit. Sed sine Soceri amore, cum vi se generum fecisset, non vinculo caritatis, ut memorant augusti scriptoris annales.

X.

Habebat adeo Coniugem Arminius, sed invito coniugis parente. Hinc vero gliscere odia, mox in exitium auctorum suorum eruptura. Peccabat in eo Socer, qui odia utilitati reip. remittere, et gener, qui petere a Socero uxorem debuerat.

XI.

Nunc de Arminii dignitate paulo licet videamus. Annales in procerum fuisse numero, faciunt fidem. Adeo verum est, quod adnotavit Beda Anglo-Saxo (ex quo doctissimos sapere viros, non abs re adnotavit Vbbo Emmius in Hist. rer. Frisic.) Vetustissimam Saxonum Republicam proceres habuisse, potentia aequales, sorte, ut

A 3

hanc

hanc fortuna dedisset, solum diversos. Locus Bedae extat l. 5. cap. 11. Hist. Eccles. Ad istud nuper differuerunt argumentum R. Reineccius, et Heinr. Meibomius in vind. Billing. Seqviori aevo potentes regionis, Bedae et Theodorico Niemio Satrapae, aliis Primores VVestphalorum (antiqviori nomine Saxonum, Niem. in elog. Ott. M.) appellati.

XII.

Tam aestumanti, qvare antiqvissimi Saxonum imperii robur atqve ingenium fuerit, in promptu erit notare, primo praecipuam in armis salutem fuisse; deinde proceribus non tam iubendo, qvam syadendo, qvin exemplo potius, qvam imperio, officii constitutiones. Postremo regibus, qvos Tacitus allegat, regiam potestatem non permisisse. * Cum Boxhornio diceret, generosa illius gentis ingenia, a mera eaqve absoluta monarchia semper abhorruisse. Qvin fortasse hand abs re putares, principio imperium ibi tantum populare viguisse. Inde cum defensoribus libertatis opus esset, Duces militiae lectos. Hos insuper editis bellicae virtutis speciminibus, multa imperii munia vindicasse sibi: vel qvod poscere decus, vel qvod exigere necessitas videretur. His rebus crevisse porro, et partem iuris, qvo censentur Optimates, obtinuisse. Atqve iam gradus regimini patebat multum a vetere illo et simplice deflectenti. Cum Dd. prudentiae civilis democratiam Aristocrata mixtam appellaturis, certe nolimus refragari. Sed procerum qvoqve horum ingenia variabant et mores. In bellum ituris uni cura belli deleganda erat, sorte semper, an electione, dubium multis. Sortis tamen potissimam fuisse rationem, non ex vano quidam augurantur. Eo maxime, qvod nil ipsis legamus tam observatum, qvam auspici-
 * Tac. de M. G. cap. VII. Nec Regibus infinita, aut libera potestas.

spicia et fortes. *Tac. de M. G.* Vtrumlibet probes, nil de-
cedet instituto. Nam sive sortito, seu consulto designatus
militiae imperator, viam sibi muniebat ad maximum inter
suos decus. Praesertim si rem gessisset bene, si confecisset
fortiter. Aditus hic aut ad dignationem prae ceteris con-
ciliandam fuit. Non repugnaturis, qui ex plebe aestimaf-
sent ductum, et merita, et statum Imperatoris belli. Vale-
bant eo arma, audacia militaris, legiones imperatori obno-
xiae. Nil iam pronius, nil promptius erat, quam grassari ad
fastigium regis: regis, inquam, non omnes regiae potesta-
tis numeros complexuri. Obstabat ingenita genti gravitas,
obstabat gentile Populo decus, libertas. Satis adeo illi, ha-
bere imperii partem, nec recipere quid ultra hanc sortem.
Nil destinare supra, nil concupiscere ultra licebat per mores
gentis. Erit iam, ut colligas, dividuas Imperii fuisse por-
tiones. Dividuae portiones divisum imperium dabunt. Di-
viso imperio mixtura inerit et temperamentum. Regnum
alioqui Aristocratia et democratia mixtum ut dicatur, penes
eos stabit, qui sua efformant ad legem artis. Mihi sufficiat
obiter expedivisse, quid sentiam. Tantummodo addam,
quod accepi, notasse sapientiores, arcanum dominationis
belli ducibus usitatum. Qui non raro a bello ad vim, a vi
ad imperium grassabantur. Arcanum hoc, si ita fas est lo-
qui, inter arcana antiquioris aevi fuit. Utinam vero esse
desisset. Verum id optamus magis, quam obtinemus. Nam
hodieque eo nitentium reperias exempla. Aliis tamen im-
pensius cogitatum, quam feliciter impletum fuit. Mirum ve-
ro etiam inter cultas audiri gentes. Inter barbaras nil mi-
rum, apud quas sancta multa sunt, sed quae raro habeantur
sancte. Turcia novissimum tibi exemplum dabit. Res ibi
eo redactae sunt, ut paene timeat Sultanus, a quo debebat
timeri. Supremus militiae Praefectus fortunam egressus
pri-

privati est. Subnixus favore militum, parum forte aestimat favorem Sultani. Purpuratorum multos, Praetorianos fere omnes sibi devinctos habet. Inde imminutae relinqui argumentum maiestatis. Vezirio ab Imperio militari ad imperium civile patere gradus. Nempe peccatum a Sultano est diutius, quam par erat, imperium belli Vezirio suo continuante.

XIII.

Illud ulterius per affirmandum confidenter est, magnam civium erga hos proceres suos religionem iuxta et gratitudinem fuisse. Rependebant iis honores, quos iudicaverant promeruisse. Inter exempla erit ARMINIUS, dum posteritas erit. Probant sane viri doctissimi, Irmenfulam Saxoniam Hermanno nostrati antiquitus positam. Affensu id excipiunt suo G. Spalatinus, Reineccius, Albinus, Dresserus, Spangenbergius, Til. Frisius, Iac. Lampadius. Nec multum ab it Fr. Lindenbrogius, dubitanti tamen, quam decidenti propior. Nimirum id acceperant a Romanis, qui defensoribus patriae hunc constare honorem voluerunt, ut vivos obsequio, mortuos cippis honorarent. Romani, si altius ascendamus, a Graecis, Graeci a Phoeniciis, hi ab Aegyptiis et Chaldaeis repetunt hunc morem. Cedrenus nil dubitat arcessere ab Hebraeis. Tolerari potest institutum. Quin probari debet ac laudari. Modo superstitio absit veteris aevi. * Nobis sufficiat advertisse, quibus auspiciis coeperit consecratio Heroum. Conferat. *Figrelius c. 4. de stat.*

* Hanc innuit Alb. Abb. Stad. Carolus, inquit, Saxoniam bello adiens castrum Eresburg coepit, idolum quod Erminful vocabatur, evertit, ad A. 772.

XIV.

Sed propius inspiciamus, qualem se gesserit ARMINIUS.
Mo-

Mores ab educatione, gloriam traxit a bello. Patrem reddidit, quia animus sub disciplina Patris formatus fuit. Hic eum non ducere in Gynæcaem, sed in bellum, Scholam principalis virtutis. Male audiunt Assyriorum reges, quod in feminarum consenuissent turba. Feminis adeo similiores, quam viris. Alia mens Sigimero, alia Sigimeri filio fuit. Hoc vobis, reges, Schola sapientum dicit in aurem. Nil sane vestram virtutem alit, nisi palaestra virtutis. Virtus autem magno stat impendio Solo labore paratur iuxta et retinetur.

XV.

Postquam his initiis steterat sua ARMINIO virtus, pretium desiderabat impensi laboris. Respondet destinatis fortuna, decus illi, quod merebatur, paratura. Iam locus illustrando nomini a fato electus fuit. * Lupia et Amasis, VVestphaliae amnes, loquerentur virtutem Herois, si possent loqui. Hostis ex gente Romana est, qui turbatorem patriae appellat, cuius liberator erat. Vitis hoc notandi Segestes et Flavius frater. ARMINIO nil imputandum tale est. Hic auctor libertatis, hic patriae servator fuit. Argumentum id est, Tacitum studuisse partibus quandoque, cum et minus vere, et paulo inclementius scripsit de nostro, non laudaturus alias, ni veritas expressisset laudem. Is in extremo *A. II.* Liberator, *inqvit*, haud dubie Germaniae. Hoc testimonium hostis, licet alibi dissidentis a seipso. Quod non mirum. In-

B

* *Artifices temporum hic Epocham constituunt Varianae cladis, dum rationum suarum disponunt notas. Disponamus ad hunc modum.*

A. M. 3959.

P. I. 4723.

E. C. 10.

E. Sol. 19.

Lun. 11.

tegram quoque gentem Cheruscorum incescit probris, *de M. G.* Eodem haud dubie odio adductus. Ab hoc posterius accipitis exemplum, sanguinem, et quicquid habetis, patriae debituros. Gloriosum pro patria mori. Vitam ergo profundendam sciatis, O mei, si necessitas exigat et patriae salus. Si sacra poscant et leges.

XVI.

Haecenus gratulandum ARMINIO est, ut manu prompto, ita animo certe maximo. Sed nulla sincera felicitas, nulla diuturna esse prosperitas solet. Fortis erat ARMINIVS, sed non fortunatus. Omnia audebat, omnia pericula adibat patriae causa. Sed nusquam tuta fides, ne in patria quidem. Amicos habuit, sed brevi futuros hostes. A popularibus odia, a Flavia fratre pericula et contemptus, a Segeste, socero, exitium metuendum fuit. Hi popularium quorundam mores non frangerunt nostrum, sed erexerunt magis. Multum illi interim negotii per haec dissidia facessit hostis. Quid ageret? Nullum nisi in constantia praesidium erat. Unus fide addictior illi patrius, Inguiomerus. Qui per id tempus nec instabilis animi erat, et per officia colebat belli. Hos alii sequebantur ut tenaces libertatis, ita infensi servituti. Pauci illi popularium desertores nocere securitati poterant. Raro natura sine monstris, rarius natio sine propudiis quibusdam reperitur et malis. Saepe hostem in sinu gestamus, dum gaudemus in sinu, perituri, cum nescimus nos perire. Adeo nemo unquam tutus, ut frater etiam fratribus, populares popularibus insidiantur. Agnoscite id tandem, (ignoscite vero mihi recitatoro, quae nuper recitata succurrunt:) Germani, et demittite in pectus. Invicti estis, donec estis, concordēs. Soli discordiae succumbitis, si tamen succumbitis. Nempe
terror

terror gentium Germani a nemine possunt debellari, nisi a Germanis. Quin ergo tandem averfamini, Mei populares, bella civilia, ut pestem. Concordia res vestrae stabunt, discordia subvertentur. At ut nunquam subvertantur, concordia efficietis, DEO, ut per indulgenti in vos affectu est, pondus addituro.

XVII.

Summum famae accessit decus a clade Variana. * Haec gloriae paene Romanae finis, Germanae laudis initium fuit. Esto igitur: triumpharint Romani de Germanis. Saepe triumphus sine victoria, saepe plus famae, quam gloriae et meritorum erat. Vestigia etiamnum conspicua esse aiunt in dynastia Comitum Lippiensium. Mirum sane, fatalem hunc fuisse locum praeliorum. Non leviorum, sed in quibus summa Germanicarum vertit rerum. Omnium primus ibi ARMINIVS, et ab eius excessu post multa inde secula magnus ille VVittekindus stetit pugnans. ** Ille victor; hic victus discessit. Victus eo victore felicior, quod clades gradus ad victoriam in coelo obtinendam fuisset. Tam abditi Numinis sunt sensus. Impertitur, quae vult. Vult autem bona, etiamsi nos non aestimemus semper bona. Fallit nos saepe iudicium. Solus Deus nescius est falli. Hic alia dat aliis.

B 2

Quae-

* Ad hanc digitum indicem intendit Seneca Ep. XLVII. Malim enim ibi legere Varianam, quam, ut vulgo legunt, Marianam cladem.

** Scriptoribus Germanis audit Theotmelli. Hodie Detmolda, aulae Lippiensis sedes, locus fatalium praeliorum, a Saxonibus commissorum. Tacitus saltem Teuteburg nominat, ubi campus VVinfeld est, Victoriae Arminii nostratis monumentum. Teutoburg nobis dicitur quasiburgus Teutonum, ex usu sequioris aevi, quo vicus denotatur, non castellum. Nam per id tempus nulla castella habuerunt Maiores.

Quaedam certis negat, ut certis largiatur. Nullo in mortales odio. Impius, qui talem Numini Opt. adspergit labem. Amoris id opus, non invidiae. Ille alia conducere huic, alia nocere illi solus perspicacissime videt. Etiam cum nos non videmus. Subeamus ergo legem, quam vult Deus, qui pro lubitu nobiscum communicat, quicquid fortuiti est boni. Sola aeterna dispensat ex aequo.

XVIII.

Iam Varum debellaverat Arminius, maiora ausurus. Male id habet Romanos. Deligitur ergo Germanicus, Vari manes vindicaturus. Hic nova Arminio materia virtutis. Comparat ergo se ad pugnam. Suos, ut pugnent cohortatur. Tanto minus retinente Romano, quanto maior vindictae inceserat cupido. Germanicus fortuna, noster animo maior erat. Iam fortitudinem deserebat felicitas. Sed nitebatur contra necessitatem Arminius. Obtestatur populares per insignia suae gentis, adfisterent pugnantem. Ni facerent, servos Romanae insolentiae futuros. Huic se adeo eriperent, si Germani, id est, viri essent, se ducis officio functurum, modo sequerentur ducem. Hic manu adest, illic voce erigit. Iam vultu movet, iam consilio animum addit. Et vincitur tamen Heros, ab animo semper invictus

XIX.

Causas rimanti, eas dabimus in conspectum, quas historia augusta obtulit, ut rimaremur. Primum mali caput intestina dissidia erant. Illa defectio, defectionem haud dubie comitata proditio (a) est. Ad haec consilia nimis fervida, eoque minus matura erant. Impetus saepe rationem, festinatio prudentiam antevertebat. (b) Sed et saepe fortius vincebant, quam cautius victoria utebantur. (c) Pro conditione illius aevi, prisciisque moris. Satis

tis

tis interim sua gerebant animose, etsi nimis saepe festinanter. Alia hodie rerum Germanicarum conditio est, alii Germanorum mores, alia demum ratio militandi. (d) Olim arma minus pugnantibus idonea erant, et plus adeo damni afferebant, quam utilitatis. Nostro vero tempore, ut rei tormentariae, ita omnes militiae artes ad summum fastigium processerunt.

XX.

Finis nobis cum fine stemmatis Hermanniani erit. Filium ex filia Segestis suscepisse memorat Tacitus. Sed ut adoleverit puer, non satis explicat. Saltem Ravennae educatum fuisse approbat lectori. *A. I.* Multum ille infra gloriam patris fuit, interclusa ad gloriam via. Dedecus Arminii id interpretabatur Maroboduus, * quod inde ignominiam reciperet pater, unde filius non posset liberari. Liberari autem debebat ex servitio Romanorum. *A. II.* Haecenus invictus erat Arminius, si ab animo aestimetur. Fortuna tamen saepe destituit animum. Tunc quidem maxime, quum, qui bello subigi non posset, scelere cadit alieno. Dignus qui viveret, si merita, (e) si decus militare, si denique tot monumenta virtutis pensitentur. Parricidium Adgandestrius, Chattorum princeps, patravit. Nimirum is vitam auferre potuit, non laudem.

* *Germanis sonat Meerbott, ut videtur Voltero, dum Marcomannicas Origines scrutatur. Idem Inguiomerum explicat per dictionem Tevtonicam lungmaier. Mittimus verborum curam, et quod prudentiae interest annotamus, veteres Langobardorum Marcomannorumque Reges ex Nobilitate (ipsi Adelingos vocabant) lectos.*

(a) *Indicat sane Tacitus A. II. habuisse Romanos au-*

xiliares ex Germanis. Qui cum iuvare debuissent Germanos, Romanos iuvabant, desertis Germanis. Quid mirum ex malo fonte peiorem rivum fluxisse? Eo pertinet, quod affirmavit Historiae augustae scriptor, nil Germanico incognitum fuisse, quod rem spectasset Germanorum. Consilia, insuper, locos, prompta, occulta novisse, astusque adeo hostium in perniciem vertisse.

(b) *Hinc Florus memorat, impetum pro virtute habuisse, Hist. Germ. Lib. III. cap. 3. Sed bellorum successus non semper impetu stant. Saepe maior morae, quam impetus utilitas est. Quin vetus monitum est, victoriam consiliis perfici, ratione dirigi. Conf. Tac. H. III. Est saepe instandum coeptis, et cunctandum saepe, si utilitas exigat et ratio circumstantiarum. Sed ita cunctandum est, ne agendi occasio elabatur. Talem accepimus Fabium Valentem, qui inutili cunctatione agendi tempora consultando consumsit. Tac. H. III. Fuit tamen, cum superiori tempore accepimus, quosdam salubri mora novas comparasse vires, et cunctando adeo nil decessisse praesenti fortunae.*

(c) *Causam arcessimus ab impetu, impetum discimus ab exemplis. Erit autem inter exempla Thevtobochus, erunt veteres Cimbri Thevtonique. Vix tamen id de Arminio nostro dixerimus, cuius talia bellandi consilia fuerunt, qualia non possunt proficisci, nisi a prudentissimo belli Imperatore. Atque hoc si recte memini, ipse agnovit Pius Mutius confid. super. Tac. 282. Praeter impetum alioqui Tacitus audaciam allegat. Quanto quis, inquit, audacia promptus, tanto magis fidus, rebusque motis potior habetur. A. II. Ultra audaciam memorat violentiam, praesertim Arminii, tunc temporis Germanorum ductoris. Nolim etiam negare: multum felicitati veterum ex eo detractum*

Etum fuisse, existimassent, dolos militares non esse ex dignitate bellantium. Hinc Arminius palam affirmat, adversus armatos bellum se gerere. Perinde forte, ac si stratagemata, quae vocant, magis perfidiae, quam gloriae instrumenta essent. Gloriosi vero semper esse volebant Germani, nil aequae adversantes, quam quod vel suspicionem vitii haberet et fraudis. Unum optimis Germanis deerat, quod animos non imbuissent literis, quum literae tamen instruant virtutem, non minuunt. Ut falsos esse oporteat Scythas similesque barbaros, qui literis effeminari animos credunt, non credituri, si literarum sensissent utilitatem. Quid bella sine consiliis, quid consilia sine literis? Tametsi haud inficias iverim, iacturam literarum quosdam resarcire naturali ingeniorum bonitate et iuxta experientia, duobus illis in vita civili oculis, praesertim, si lumen accedat literarum.

(d) Ut vero multum inter veteres et hodiernos mores intercedat, non dubitamus tamen maioribus nostris destinare nomen exquisitae virtutis, saltem eius, quae in bellicorum versatur administratione. Habet quaedam de Arminio Velleius, quae ostendant, Heroem fuisse Arminium. Quod testimonium tanto maius censemus, quanto liberalius impertitum ab hoste est. Utinam vero alius de Arminio scripsisset, quam hostis. Sed quicquid huius est, defectus ille antiquissimi est aevi, eoque incultis illis temporibus condonandus. Saltim observamus hic arcanum illud providentiae divinae, quod Germanos esse voluit, qui tunc insolentiae Romanae ponerent obicem. Laudamus vero hic una, quod militia ipsorum non esset mercenaria, si paucos, qui ab ingenio gentis desciverant excipias. Contra quam bodie, ubi mercenarii militis invaluit usus. Vid. D. Conringius de rep. antiq. vet. Germ. p. 32. atque hunc morem
 pu-

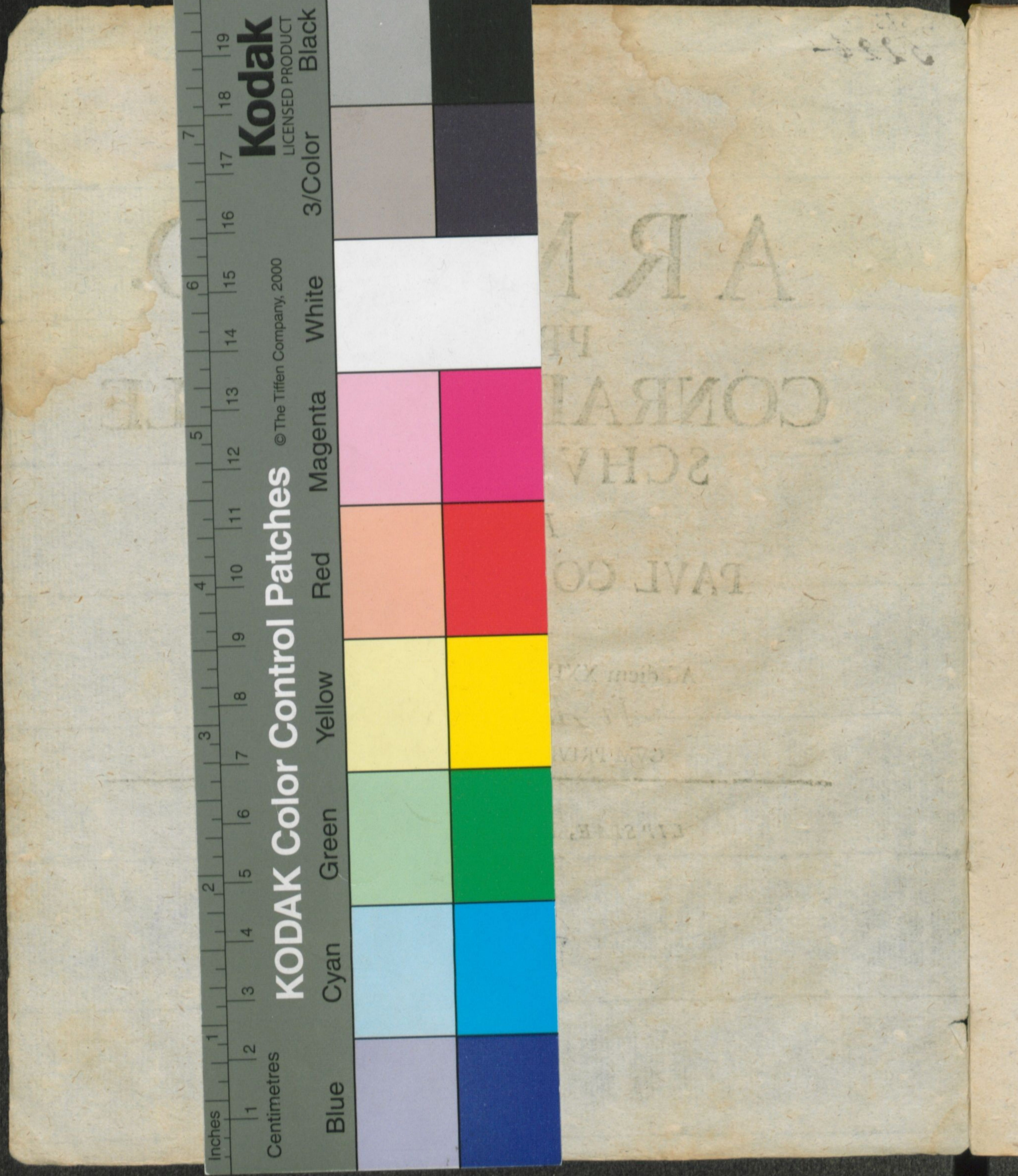
Q. 17
1459
 putem hausisse a Romanis, sub quibus stipendia meritos quo-
 que accepimus. Tacitus enim memorat Lib. I. An. II. ple-
 rosque Romanorum castra sequutos. Atqui vero Romani
 militem ex Tribubus legebant, aestimaturi prius, quam le-
 gerent, ut eruditissime annotavit gravissimus Forstnerus.
 De cetero quid alii laudent, quidve contra desiderent in
 genere armorum, quibus usi sunt maiores, videas licet apud
 Scip. Amir. diff. Polit. l. 2. disc. 5. et Conring. d. disp. pos. 26.
 Recte adeo Tacitus. Nec miror, inquit, Germanis animus,
 sed genere pugnae et armorum superabantur. Et alibi: Nec
 immensa, inquit, Barbarorum scuta, enormes hastas, perin-
 de haberi, quam pila et gladios Romanorum, vid. A. II. passim.
 Ut hic lubentes taceamus, a viditate praedae illis iustum vi-
 ctoriae fructum saepe ereptum. Quo nomine tamen no-
 limus Arminium notatum. Velimus tamen Ingvimerum.
 Recentiora exempla omnibus nota sunt. Ut pigeat afferre.
 Nempe animi cupientium praedam gloriam raro, victoriam
 rarissime consequuntur, digni, qui eius amittant fructum, cu-
 ius amiserunt occasionem.

(e) Referendum hic quoque esset de Arminii pru-
 dentia, sed referam hic saltem de eius calliditate, quam te-
 status est, dum arma adversus Maroboduum caperet. Tuen-
 dae libertatis titulum sumebat bellaturus, ut favorem ha-
 beret. Sed aliud saepe fecisse, aliud praetendisse est visus.
 d. II. de facundia militari mireris si legas, quae Tacitus ab
 eo ut graviter, ita fortiter dicta allegat. A. I. 2. Obiter hic in-
 dicamus, argumentum ab Andtlero nuper sumtum, nec bel-
 li artibus vacuum, et bello insuper remedia forte
 allaturum, non plane adeo binc
 alienum.

):o:(

1077

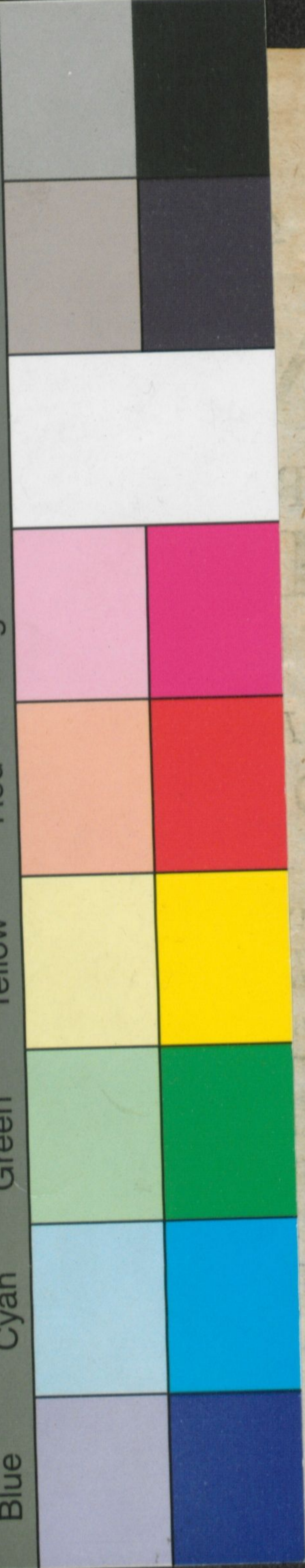
Kodak
LICENSED PRODUCT

© The Tiffen Company, 2000

KODAK Color Control Patches

Inches
Centimetres

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

ARRA
SCHV
TAVL CO
CONRAI

222

